

[Madsen-Mygdal.]

en Øre i Amtsskattelettelse, vi har givet til de syge. Men hvis det er saaledes, at der skal komme en Amtsskattelettelse, vil man saa ikke fra de 3 Partier stille Ændringsforslag, saaledes at der kan komme til at staa: Der er 3 Mill. Kr.s Amtsskattelettelse. (*Christmas Møller*: Er det det ærede Medlems Façon at forhandle paa?). Jeg spørger, om man ikke vil gøre det. Hvis det er Meningen, kunde det jo staa i Loven, ellers kan det jo ikke nytte noget at paastaa, at det er en Amtsskattelettelse.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Statsminister, ikke fordi jeg har saa meget at sige til de Bemærkninger, han fremsatte, men der er dog enkelte Ting, jeg ganske kort skal omtale. Den højtærede Statsminister begyndte at tale om min Vrede og min Skuffelse og de voldsomme Bebrejdelser, jeg havde rettet mod de Partier, der forhandlede, og den Bitterhed, der var i min Tale, og at jeg skulde have sagt, at det var uhørt, at der blev ført hemmelige Forhandlinger. Ja, man skulde virkelig ikke tro, den højtærede Statsminister havde hørt, hvad jeg sagde, eller ogsaa er det en Tale, der er blevet indstuderet, før han hørte min Tale, for jeg har ikke sagt noget af alt det. Jeg sagde netop i Formiddags — og det findes i Fortrykket, hvor jeg beder den højtærede Statsminister læse det —, at jeg fandt det fuldkommen rimeligt, at naar man ikke ønsker at forhandle med os og ønsker at være fri for vor Nærværelse, var det rimeligt, man taler sammen, det er der ikke noget at sige til. Jeg sagde lige det modsatte af det, den højtærede Statsminister nu vil skyde mig i Skoene.

Saa sagde den højtærede Statsminister en mærkelig Ting. Efter at han havde omtalt den Bitterhed, der skulde være til Stede hos mig, sagde han noget i Retning af — jeg har ikke noteret det ordret, men det endte med, at det var mig, der havde Ansvaret. Jeg spørger den højtærede Statsminister, hvad det er, jeg har Ansvaret for. Da ikke for det, der om et Øjeblik skal vedtages her i Salen; heller ikke for de Forhandlinger, jeg ikke har deltaget i. (Afbrydelse). Det var et Ansvar, der tyngede saa voldsomt ned. Naar jeg anbefaler at stemme mod disse Forslag, maa jeg dog i hvert Fald sige, at saa er det ikke mig, der har Ansvaret for, at de bliver vedtaget.

Den højtærede Statsminister udtalte, at jeg skulde blot have udtalt et Ønske om at være med i Forhandlingerne, saa vilde han gerne have haft mig med. Det takker jeg

meget for. Men det vilde være mig umuligt at udtale et saadant Ønske, da jeg ikke vidste, at Forhandlingerne fandt Sted, inden de var omtrent afsluttet. Naar mit Selskab ikke ønskes, synes jeg heller ikke, det er rigtig passende at trænge sig paa, og jeg vidste jo, at jeg til sin Tid alligevel vilde faa Resultatet af disse Forhandlinger at vide.

Den højtærede Statsminister udtalte, at jeg ikke havde Ret, naar jeg sagde, at Landbruget ikke krævede Hjælp paa andre Samfundsklassers og Erhvervs Bekostning. Det kan godt være, den højtærede Statsminister har vanskeligt ved at forstaa mig, naar jeg siger det. Naar jeg taler om at vise Retfærdighed i Beskatningen og om Nedsættelse i de samlede Skattebyrder for hele Befolkningen, taler om Tilpasning, om Nedsættelse af Statsudgifterne, ved jeg meget vel, at den højtærede Statsminister opfatter det saaledes, at naar man nedsætter en Skat, er det en Gave til dem, der svarer denne Skat, men det er aldrig det modsatte, naar man forhøjer en Skat. Hver Gang der er Tale om, at Staten skal foretage Reduktion af sine Udgifter, er det efter Statsministerens Opfattelse altid en Uretfærdighed, en uretfærdig Nedsættelse. Det er et ejendommeligt Grundsynspunkt for en Statshusholdnings Økonomi: nedad med Skatterne og nedad med Udgifterne, det er altid en Gave, og det er til de forkerte, da det er til Skatteyderne, og Tilpasning af Udgifterne, det er en Uretfærdighed, en uretfærdig Behandling af dem, der er interesseret i, at Udgifterne holdes oppe. Ja, jeg maa sige, jeg har den modsatte Opfattelse. Jeg har den Opfattelse, at hvis Tiden nødvendig gør en Tilpasning af de offentlige Udgifter — og jeg tror, den gør det, naar vi i Øjeblikket har offentlige Udgifter i Stat og Kommune paa ca. 650 Mill. Kr. og i 1914 samme Steder havde offentlige Udgifter mellem 170 og 180 Mill. Kr. —, er det ikke muligt at opretholde saadanne Udgiftsbudgetter med de Indtægter, hele den samlede Nation har Adgang til at opnaa. Jeg tror, at det desværre maa siges, at vi er vel rejst med en Statsminister, som har den Opfattelse, at Nedsættelse af Skatter er en Gave til Befolkningen, og at Tilpasning af de offentlige Udgifter er en Ulykke for visse Klasser i Befolkningen. I det hele taget tror jeg, at den Opfattelse, at alt, hvad man foretager sig, er at tage fra een Klasse og give til en anden, er en fuldkommen usand og urigtig Opfattelse. Jeg ved nok, at Socialdemokratiet bygger